

Της Μαρινίκης Αλεβιζοπούλου

«Δε με νοιάζει αν με λερώσεις, μόνο την περούκα πρόσεχε. Ρίξε μου κι άλλο. Τσούζουν τα μάτια μου…»

Ήταν μία γυναίκα κοντά στα εξήντα. Είχε χάσει για μερικά λεπτά την όρασή της από τα δακρυγόνα. Την όραση και την αναπνοή της. Είχε καταληφθεί από αυτόν τον πανικό των πρώτων δευτερολέπτων που μοιραία προκαλεί η αίσθηση ασφυξίας και το κάψιμο στους πνεύμονες. Δεν έβρισκε τους δικούς της. Κάποιος την μετέφερε ως την καρέκλα που βρισκόταν ακριβώς δίπλα από τα μικρόφωνα, εκεί όπου ο εκφωνητής προσπαθούσε κόντρα στο τοξικό νέφος να καθησυχάσει τους διαδηλωτές της πλατείας Συντάγματος. Την ψέκαζαν με Maalox για να την ανακουφίσουν όταν εκείνη σήκωσε την περούκα

αποκαλύπτοντας τους γυμνούς από την χημειοθεραπεία κροτάφους της.

«Φύγε! Άσε εμάς τους νεότερους να τα βγάλουμε πέρα» της είπε.

«Εγώ κορίτσι μου θα πεθάνω. Από το να πεθάνω στον καναπέ μου, προτιμώ να πεθάνω εδώ, μαζί σας. Εμείς προλάβαμε να γεράσουμε. Εσάς θέλουν να σας σκοτώσουν νέους».

Την διακοπτόμενη από τα ασφυξιογόνα φωνή της έσβησαν δύο ακόμα χειροβομβίδες κρότου λάμψης. Τρόμαξε. Την μετέφεραν στο ιατρείο. Δεν υπήρχε χώρος να ξαπλώσει. Οι εθελοντές γιατροί και διασώστες δεν προλάβαιναν τα περιστατικά. Ένας από τους διασώστες του Ερυθρού Σταυρού, ανεβασμένος σε μια καρέκλα, πρότασσε προς κάποια από τις δεκάδες διμοιρίες που περικύκλωναν την πλατεία τη λευκή σημαία με τον κόκκινο σταυρό. Πίστευε ότι θα προστάτευε έτσι τους ασθενείς του.

«Δε μπορείτε να ρίχνετε χημικά εδώ. Δεν γίνεται» φώναζε. Μάταια…

Πίσω στη μικροφωνική, ένας λυράρης επιχειρεί με τους ήχους του να ηρεμήσει τους διαδηλωτές, οι οποίοι σαστισμένοι από την αστυνομική βαρβαρότητα και πνιγμένοι στα χημικά, τώρα εμψυχώνουν ο ένας τον άλλο.

«Δεν μας τρομάζουν τα δακρυγόνα τους. Ο αγώνας μας είναι δίκαιος. Θα νικήσουμε! Ενωμένοι εδώ, στην πλατεία Συντάγματος την οποία κρατάμε ειρηνικά 22 μέρες τώρα» να φωνάζει ο εκφωνητής. Τη δική του φωνή τώρα καλύπτουν αυτές των διαδηλωτών που σε πείσμα του πανικού που επιχειρούν επίμονα να σπείρουν οι αστυνομικές δυνάμεις, εκείνοι αρχίζουν δειλά- δειλά να τραγουδούν: «Ποτέ θα κάμει ξαστεριά;»

Ο ένας παρασύρει τον άλλο. Χτυπούν ρυθμικά τα χέρια τους. Οι στιγμές είναι ανατριχιαστικές. Η διμοιρία εκτοξεύει τώρα ακριβώς πάνω από τα κεφάλια μας ένα δακρυγόνο μέσα στην πλατεία. Ο κόσμος αρχίζει να τρέχει σκυφτός και πανικόβλητος. Δεν ξέρουμε πού θα προσγειωθεί, αν θα μας κάψει. Ο καθένας κρύβεται όπου μπορεί. Το χημικό αέριο προκαλεί ασφυξία. Ο πνεύμονας καίει, το σώμα παραλύει για μερικά δευτερόλεπτα, η ορατότητα μειώνεται σε βαθμό επικίνδυνο. «Όλοι στην άκρη. Φορείο». Μέσα στους καπνούς

ο κόσμος βρίσκει την ανθρωπιά και την ψυχραιμία να παραμερίσει για να βοηθήσει τους διασώστες με την διαδηλώτρια που έχασε τις αισθήσεις της.

Η αστυνομία δεν σταματά. Δεν σταματά όμως κι η λύρα. Για κάθε μας στίχο και μια χειροβομβίδα κρότου λάμψης. Για κάθε εμψυχωτικό χαμόγελο και ένα δακρυγόνο. Επί δύο ολόκληρες ώρες. Ώσπου η αστυνομία αποφασίζει να επέμβει στην πλατεία και να μας διαλύσει. Ένα δακρυγόνο εκτοξεύεται μπροστά στη μικροφωνική, ένα δεύτερο λίγα μέτρα παραπέρα με σκοπό να αποκλείσουν το ενδεχόμενο διαφυγής. Ένα ακόμα στα σκαλιά του Μετρό όπου τρέχουν οι διαδηλωτές για να αναπνεύσουν. Εκεί έχει στηθεί και ο σταθμός Πρώτων Βοηθειών του Ερυθρού Σταυρού.

«Είναι εγκληματίες» φωνάζει ο κόσμος κρατώντας στα χέρια ή βοηθώντας όσους γονατίζουν από την ασφυξία. Δεν ξέρουν πού να τους πάνε. Οι σκηνές εκεί κάτω είναι πολεμικές. Ένας άντρας μένει λιπόθυμος για μερικά λεπτά ακριβώς έξω από την είσοδο του πρόχειρου ιατρείου. Δεν χωράει άλλος…

Όσοι δεν πρόλαβαν να κρυφτούν γονατίζουν κάτω από τα αστυνομικά γκλοπ. Αν αντισταθούν, συλλαμβάνονται. Χαρακτηριστική είναι η εικόνα της νεαρής διαδηλώτριας που στέκεται ανάμεσα στις δύο διμοιρίες και με φόντο το Κοινοβούλιο απλώνει τα χέρια της προς τους αστυνομικούς βουβή και ασφαλώς άοπλη. Εκείνοι, οι πάνοπλοι άνδρες που επέλεξε το πολιτικό μας σύστημα για να μας «προστατεύουν» σχηματίζουν γύρω της κλοιό. Την κλωτσούν και την ψεκάζουν από απόσταση μισού μέτρου.

Συνολικά 33 άνθρωποι μεταφέρθηκαν σοβαρά τραυματισμένοι στα νοσοκομεία της Αθήνας, 16 προσήχθησαν, δύο υποχρεώθηκαν να πληρώσουν από 10.000 ευρώ έκαστος γιατί έφεραν πάνω τους μάσκες εργασίας για να προστατευθούν από τα δακρυγόνα αλλά αυτό χαρακτηρίζεται ως «παθητική αντίσταση κατά της αρχής»…

Μία ημέρα αργότερα ωστόσο, η Διεθνής Αμνηστία εκδίδει δελτίο τύπου (http://www.amnesty.org/en/news-and-updates/greece-urged-not-use-excessive-force-during-protests-2011-06-16) με το οποίο καταγγέλλει τις ελληνικές αρχές για αλόγιστη χρήση βίας, δακρυγόνων και ασφυξιογόνων αερίων, υπενθυμίζοντας τους ακόμη 30 τραυματίες διαδηλωτές που άφησε πίσω της η 11η Μαΐου, όταν οι δυνάμεις των ΜΑΤ με αναποδογυρισμένα τα γκλοπ χτυπούσαν και άνοιγαν τα κεφάλια των διαδηλωτών με τις λαβές.

Πίσω στην πλατεία, επιστρέφουν οι ρυθμοί της ιδιότυπης καθημερινότητας που έχει εγκατασταθεί εδώ και τρεις εβδομάδες. Οι φωτογράφοι και οι κινηματογραφιστές του Media Center συλλέγουν το υλικό που πιστοποιεί τις νομικές παραβιάσεις των Αρχών. Οι εθελοντές αποθηκεύουν τα εναπομείναντα δοχεία χημικών. Πολλά από αυτά έχουν ημερομηνία λήξης πριν το 1998. Οι διασώστες κρεμούν ένα αντίτυπο του πρωτοκόλλου της Συνθήκης της Γενεύης του 1925 με το οποίο θεσμοθετείται η πρώτη διεθνής απαγόρευση των χημικών όπλων. Μια απόφαση που έρχεται να επικυρώσει ρητώς και κατηγορηματικώς ο γενικός γραμματέας του ΟΗΕ Ου Θαντ, με σαφή αναφορά αυτή τη φορά και στα δακρυγόνα. Στην έκθεσή του ο γενικός γραμματέας προτείνει:

Πρώτον, να ανανεώσουν τα Ηνωμένα Εθνη την έκκλησή τους προς όλα τα κράτη να προσχωρήσουν στο Πρωτόκολλο της Γενεύης του 1925. Και δεύτερον, να κάνουν σαφή δήλωση, ότι η απαγόρευση που περιλαμβάνεται στο Πρωτόκολλο της Γενεύης έχει εφαρμογή στην πολεμική χρήση όλων των χημικών, βακτηριολογικών και βιολογικών ουσιών (συμπεριλαμβανομένων των δακρυγόνων και άλλων βλαπτικών ουσιών), όσων υφίστανται σήμερα και όσων μπορεί να αναπτυχθούν στο μέλλον.

Σε έρευνα που διενήργησε η δημοσιογραφική ομάδα του «Ιού» της «Ελευθεροτυπίας» (http://www.iospress.gr/ios1998/ios19980913c.htm) το 1998 , αποκαλύφθηκε ότι αν και «υπάρχουν τα επιστημονικά επιχειρήματα που χρησιμοποιούν οι κυβερνήσεις όλων των κρατών για να δικαιολογήσουν την εφαρμογή αυτών των όπλων εναντίον του “εσωτερικού εχθρού” και αναφέρονται στην υποτιθέμενη ακίνδυνη χρήση των χημικών […], ακόμα κι αυτές οι μελέτες που χρησιμοποιούν δεν αποφεύγουν να θέσουν τόσο αυστηρές προδιαγραφές στη χρήση των χημικών, που στην ουσία την καθιστούν αδύνατη:

"1. Να μην ψεκάζετε κοντύτερα από 3-4 μέτρα, αναλόγως τη συσκευή, διότι αλλιώς μπορεί να προκληθεί σοβαρή βλάβη των οφθαλμών και του δέρματος.

2. Ποτέ να μην ψεκάζετε απευθείας το πρόσωπο του διαδηλωτή, διότι αυτό θα οδηγήσει οπωσδήποτε σε βαριά βλάβη των ιστών του οφθαλμού.

3. Ο χρόνος ψεκασμού να είναι ελάχιστος. Ο ψεκασμός ατόμων που διαλύονται δεν είναι μόνο απάνθρωπος, αλλά οδηγεί και σε βλάβες της υγείας των διαδηλωτών.

4. Επιτρέπεται ο ψεκασμός μόνο ατόμων που έχουν τις αισθήσεις τους και είναι υγιή. Δεν επιτρέπεται ψεκασμός σε κλειστούς χώρους."»

Η Μαρινίκη Αλεβιζοπούλου είναι δημοσιογράφος, προσφάτως απολυμένη από τον αστικό Τύπο της χώρας της. Είναι εθελόντρια στην πλατεία Συντάγματος και δηλώνει ότι με αυτό της το κείμενο δεν εκπροσωπεί κανέναν άλλο εκτός από τον εαυτό της.